

## SOSIALURIN

Útgevart:  
FØROYA JAVNAÐARFLOKKUR

Blaðstj.:  
Villi Sørensen. (tlf. 5479 Klakksvík)

Box 76.

Prentsmiðjan á Meygsbreyt  
TELF 1820

## Marknaðar- líkindini

VIT eru í teirri stöðu, at okkara útfluttningur er ógvuliga eintáttaður. Hetta orsakar aftur, at tað vera mest tey somu londini, ið vit noyðast at selja okkara høvudsútlutningsvøru — fiskin — til, tó við undantaki av fiskaflokunum, ið seld verða til nýggj marknaðarlond. Men felags fyrj flest øll okkara marknaðarlond er, at tey annaðhvørt eru beinleiðis uppi í Felagsmarknaðinum, roynd at koma upp í sum beinleiðis limir ella upp í sum assosierað — leysari tilknýti. Og í seinasta lagi er eitt av okkara nýggju marknaðarlondum — USA — farið at nærka seg Felagsmarknaðinum og kemur ivaleyst at koma nærri og nærri sum frálíður. So gott sum øll okkara marknaðarlond verða tá undir einum ella øðrum formi uppi í ella nær knýtt at hesi stóru marknaðarsamgongu.

SPURNINGURIN er nú, um vit kunnu standauttanfyri. Í øllum for-um gerst tað ikki, uttan so vit finna aðrar marknaðir at selja okkara fiskaframleiðslu til, annaðhvørt hetta er ferskur fiskur, saltfiskur, klippfiskur ella sild. Høvudsleiðin verður tá eystureftir — Rusland og hini kommunistalondini. Hesi lond eru

hvørki keypari av saltfiski ella klippfiski. Russar hava áður keypt sild frá okkum; men hesum eru teir hildnir uppat við. Ikki kunnu vit ventast, at hetta verður betur í framtíðini. Íslendingar hava havt nógvan samhandil við Russar; meginparturin av sildaframleiðsluni er farin tann vegin, men hesin samhandil hevur minkað ár undan árið og er nú minkaður í stórum. Tað verða ikki stórar vónir hjá okkum at sleppa frammat, tá teir ikki vilja keypa frá øðrum, sum gjøgnum longri áramál hava havt stóran samhandil við teir.

KANNA vit líkindini á øðrum leiðum, sær ikki stórt mætari út. Her er tað serstakliga Suðuramerika og u-londini í Afríku, talan kundi verið um; men vit vita, at Suðuramerika við sínum ótryggu politisku og óekonomisku viðurskiftum ikki er tryggur marknaður at lita á, og u-londini eru tað uppaftur minni. Tað eru lond í koming, figgarliga og handilsliga veik, so valla megu teir serkønu fara at mæla til at halda okkum uttanfyri eina politiska og figgarliga sterka samgongu til frama fyrj handil við tey politiskt og figgarliga ótryggastu okini í heiminum í dag.

VIT hava ivaleyst einki val. Vit megu halda okkum til okkara gomlu marknaðarlond; men í somu løtu tey eru komin upp í eina størri marknaðarsamgongu — á hvønn hátt tað enn er — stendur valið í millum at fara uppi við javnbjóðis rættindum og fyrimunum við hini londini í samgonguni — ella at standa uttanfyri við stórliga skerdum livilíkindum.

*Gevio  
føroyskar  
BARNABØKUR!*

## Postur til Grønlands

Brev- og pakkapostur verður sendur til Føroyingahavn við KARIN K um kvøldið 8. maí, við CARIBIU umleið 21. maí og við KARIN K umleið 25. maí.

Vit lýsa aftur, tá ið vit fáa at vita um skip, sum seinni fara beinleiðis til Føroyingahavn.

Annars ber altíð til at senda brev sum flogpost um København. Tá ið vel liggur fyrj við fartj, kunnu hesi brev vera í Føroyingahavn 4 til 5 dagar aftaná at tey eru send.

LF GRØNLANDSFELAGIÐ

## GRÓT OG SKERVUR

Øll, ið vilja keypa skerv ella grót, eiga at venda sær til kommunukantórið.

Grót og skervur megu verða goldin fyrst, áðrenn tey verða heimitað.

Bilstjórar verða ámintir, at teir ikki kunnu heinta grót ella skerv uttan við einum limi av vegnevndini ella einum umboðsmanni fyrj kommununa.

FROÐBIAR SÓKNAR KOMMUNA

## Siti-baðikør (svensk)

fáast hjá

**Maria Poulsen**

2000 — 2001

## Útróðrastudningur

Umsóknir um útróðrastudning fyrj farna figgarár eiga at vera sendar grunninum áðrenn 1. mei árið eftir.

LONJAVNINGARGRUNNURIN

13

og sær eyguni í læraranum standa á tani og gloa at sær. Hann fyrir ikki, glóir aftur ímóti, ógviliga grískur.

»Ja, Tórmaður Andreassen, hava tygum nakað at siga?» spyr lærarin og fer av pultinum, stóðgar framman fyrj honum.

Tórmaður reisir seg: »Ja, eg havi tað at siga, at eg vil ikki verða lagdur undir at sita her og gnisa at nokrum. Eg eri eingin smádrongur, krevji mín rett her á skúlanum. Tit lærarar mugu minnst til, at tit eru fólksins tænarar. Tann tíð er farin, tá ið føroyingurin let sær alt bjóða. Eg toli ikki, at ein hissi lærari setur á meg at deila í morgun. Veit meg einki hava gjørt til sakar...» So setur hann seg aftur.

Lærarin stóð og tagdi eina løtu. So bað hain ógviliga sáttliga Tórman koma út til skúlastjórann við sær.

Tað skuldi Tórmaður. Hann reddist ikki tann mannin.

Hinir næmingarnir sita eftir sum ósmurdir skeytar. Summi finnst at sær sjálvum, at tað vógu ikki tey, sum dugdu at taka lærarin soleiðis og kendu seg minni for enn Tórmaður. Onnur hildu, hetta var ikki beint. Tórmaður hevði ongari áneyðir at svara so illa aftur av hasum. Tað var so rimligt, at lærarin risnaði, tá ið tey argaðu. Tað var jú stuttleikin við tí, at fáa oðj í hann.

Um eina løtu kemur skúlastjórin inn í stovuna við teimum báðum. — Eldri maður, gráherdur, prílað hokuskegg, velajakka. Stuttur og kubbatur, minni um lunda í vakstrarlagi. Hann fer upp á pultin, hyggur blidliga niður yvir næmingaflokkin og tekur til orða:

»Tað er nú so, at um tað arbeiðið, ið her verður gjørt, skal eydnast, má friður og semja vera inni. Lærarar og næmingar mugu arbeiða saman í teimum lærugreinum, vit fáast við. Alt, ið spjæða kann, roynd vit at halda burtur. Mannalívið er fult av stríð og ósemju. Tað vita vit. Men einki soverðið má takast við inn um hesar dyr. Skúlastovan er eitt friðlýst stað.

14

Her er tað víðurfarist í dag, at ein næmingur setur seg upp ímóti lærara í tímanum og við sínum atburði forðar honum í at gera sitt arbeiði. Tí er tað mín skylda, sum fyrstodumaður skal vera, at lata henda næming, Tórman Andreassen vita, at hann má fara hiðani. Hetta er tó ikki ein rættulig burturvísing frá skúlanum. Men inntil lærararáðið hevur viðgjørt málið, eiga tygum at halda tygum burtur frá tímunum.»

Tórmaður reisir seg upp, fyllir bókurnar í taskuna og fer — ógviliga máltrútin, men sigur einki. Úti við dyrnar vendir hann sær móti teimum, ið inni eru, hevur hondina á loft og rópar: »Føroyar, fosturlandið leingi lívi! og so trý hvøll hurrá. Síðani fór hann á dyr og ripaði hurðina aftur eftir sær.

Tá var itarnað úti, klár luft og stilli. Tórmaður fór beint, sum hovdið vendi, við ongari ætlan, bitandi yrkingina hjá sær millum tenninar:

Ránsmenn bera til tin agg,  
sokja at tær, svørdið reiggja,  
saksa sundir Føroya beiggja.

Nei, nei, henda síðsta reglan dugdi ikki, helt hann. Tá kemur hann framvið einum kaffihúsi og fer inn, her er kanska friður, so hann fer orindið liðugt.

Nú, hann hyggur seg um í kaffistovuni, situr ein gamal maður har fullur fram á eitt borð og syvjar, ein langur, herðasligin maður við trivaligum skeggi og lithúgvu standandi út úr kotallummanum. Tað liggja tómar dósir og brendir eldförspinnar alla taðnið rúndan um hann. Situr og festur alla tíðina. Men av tí, pípuheysurin vendir niður eftir, og hann festir í omaná, fær hann ikki e'd í. Tórmaður setur seg so ósedan, sum til ber, biður eina gentu geva sær ein kaffimunn og tekur heimsgönguna upp úr taskuni, skripar uppá permuna.